

DLXXXIX

Motius sobradament coneguts dels nostres companys i amics, ens desviaren de la personal assistència a l'aplec commemoratiu de tantes coses cabdals que sola el patronatge de LA GRALLA es celebrà el prop passat diumenge.

Els quinze anys de LA GRALLA

Quinze anys d'un alerta per tal que LA GRALLA sigui el què ha d'ésser per bé de Granollers. Això no és tasca fàcil. Ultra la bona fe dels col·laboradors, ha estat precis un cervell apte per a la direcció, una concepció justa dels termes en què havia de moure's el periòdic i una desitosa discreta en mutil·lar i adaptar el més convenient. Felicitem-nos, tots, els que d'una manera o altre hem contribuït a aquesta tasca i celebrem-ho.

Die de la Mare

¿Caldrà repetir o insistir en el què hem fitat sempre les nostres predileccions? Constatem per això que el nostre antic cu te, a mesura que ens hem anat fent grans, l'hem vist amplificat, o com si diéssim expandit d'una manera universal. Avui, que el món es masega entre mil teories i pugnes, solament resta pura la figura de la Mare. A ella no li arriben les passions baixes ni els odís, per bé que el coltell enderroqui mares tan mares com les altres, en l'hecatombe d'una guerra que se'ns vol fer creure civilitzadora. Avui per avui, vagi per aquestes mares la dedicació profunda del nostre sentiment.

Fills il·lustres de Granollers

¿Per què pretendre l'exaltació de l'art de Serra, Ruera i Cumella, quan p'omes autoritzades de debò ho han fet sense reserves i amb tota sinceritat? Es que cal avenir-se a la idea de que de casa nostra ixen caps de brot, encara que el vulgus no hi passi tan fàcilment per aquesta veritat. Avui potser entre l'esplet d'artistes que floreixen a Catalunya, els nostres són els més purs, puix que la seva condició de ciutadans d'una ciutat de segon ordre els preserva de la conxorxa i mentideria de les capelletes barcelonines on es fabriquen elogis i personalitats a base de una reciprocitat que repugna a l'artista de bona fe. De Ruera no hem pogut oir la seva obra que ha reeixit en el recent Congrés de Musicologia Internacional. A Francesc Serra l'hem vist (no a ell, puix no tenim el plaer de coneixe'l) a la Sala Busquets. Al nostre curt entendre en pintura, constatem en Serra un dibuixant formidable. Antoni Cumella, no ho hem d'amagar, té la nostra predilecció. El seu art ens captiva més que cap altre

Els bessonets

—Oh, que bonics! ¿Hi pot haver cap mare que senti mai un goig més gran que el meu? Vaig demanar un fillet, i han baixat, ara, dos angelets del Cel. Gràcies, oh Déu!

Un a cada costat! ¡Que és bell mirar-los tan iguals, tan tendres, tan bufons!
Qui amb quatre mans pogués acaronar-los!
qui amb cent boques omplir-los de petons!

¡Sempre, sempre tenir-vos als meus braços i de les vostres cares fer-me espills!
quin pler per al meu cor! ¡Oh dolços llaços els que uneixen les mares amb els fills!

E. GUANYAVENTS

Arribat tard per al Dia de la Mare.

A PROPOSIT DE L'HOMENATGE

Intervius

Hem preguntat a cada ú dels artistes Josep Mª Ruera, Francesc Serra i Antoni Cumella, homenajats diumenge passat, i ells molt amablement i amb la modèstia que els és pròpia, ens han atès.

Josep Mª Ruera, el músic intel·ligentíssim ens ha dit:

—«Seré breu. Només us diré una cosa. Granollers té afany de voler artistes. Vol fer-los treballar perquè excel·lexin molt més del que fins ara. La festa de diumenge va ésser-ne una prova ben palesa del que us dic. Pel demés, estic molt agraït de tothom.»

Francesc Serra, dibuixant i pintor notabíssim, ens ha tramès aquestes ratlles des de Barcelona, on treballa:

—«Vaig acceptar aquest vermouh de companyonia (si hagués pogut, per la meva banda hauria suprimit la paraula *homenatge*) no perquè em consideri precisament un de's tres joves més qualificats del jovent de casa nostra, sinó pensant que era en aquest moment que s'havia operat una triple manifestació aris-

precisament perquè la veritat no hi pot ésser disimulada. La línia en la ceràmica ha d'ésser el principal en la seva pureza i simplicitat. I Cumella potser no se'n dóna prou compte de que té innat el sentit de l'estètic. Encara que vo'gués, no ho pot fer malament.

I vet ací que només ens resta adherir nos a l'homenatge amb tota la sinceritat de que som capços.

Endevant, tots, sempre endevant!

L'ALTRE

tica. Per tant, era fer el gall'òfol anar amb escarafalls.

A Granollers hi ha potser una dotzena de x'cots que es mereixen un reconeixement públic per les seves activitats culturals o artístiques. Considero, doncs, aquest homenatge, com per exemple, si hagués estat fet per ordre alfabètic.

Una altra cosa: Els que sabem a qui està encomanada la crítica dels diaris sabem la poca importància que té ésser ben tractats o mal tractats per la premsa. Ho dic, perquè es pot donar el cas una altra vegada de sortir un noi de talent i ésser rebutjat sense contemplacions o bé negligit injustament. Els diaris, en matèria de crítica si l'encerten l'endevinen i la gent es refia massa de la lletra impresa.

I ho dic ara, precisament, quan no pot semblar un cas de despit personal, sinó tot el contrari.

Als amics de Granollers, tot el meu agraïment, no precisament per l'homenatge en sí, sinó per les mostres d'amistat que he rebut, particularment aquests dies.»

Per últim, Antoni Cumella, el més jove dels tres, i un ceramista com n'hi ha pocs, ens ha dit:

—«Què us dié jo, ara? No estic preparat per a contestar-vos. Puc dir-vos, això sí, el meu agraïment envers tots els que varen correspondre a la festa. Lamento també l'absència forçada d'Amador Garre I, al qui devem la idea de l'homenatge... que crec no ésser-ne mereixedor. Compreneu que aquestes coses dels homenajes per primera vegada sempre venen de nou i hom cau en el risc de fer el ridícul, si us fan a guna pregunta. Cosa que vaig agraït que en l'hora del sopar no m'obiguessin a parlar formalment, creieu que m'hauria molestat i no hauria sabut per quin canió ag'far-ho».

I res més!

JOAN VERNET